

PLÎNSURILE IEREMIEI

C A P I

Și să făcu după ce să robi Israil și Ierusalimul 1
să pustii, șezu Ieremia plîngînd și plîNSE plîn-
gerea aceasta pre Ierusalim și zise:

Alef

Sum au șezut sîngură cetatea cea 2
înmulțită de noroadе? Făcutu-s-au ca
o văduvă înmulțită întru limbi; dom-
nind în țări, făcutu-s-au spre bir.

Bet

Plîngînd, au plînsu noaptea și lacrămile ei – 3
pre obrazul ei, și nu era cine să o mîngîie pre
ea, den toți cei ce iubiia pre ea; toți cei ce
iubiia pre ea să lepădară de ea, făcură-să vrăj-
mași ei.

Ghimel

Înstreină-să Iudea de smerenia ei și de mulți- 4
mea robirii ei. Au șezut întru limbi, n-au aflat
odihnă. Toți ceia ce gonescu pre ea prinsără
pre ea în mijlocul celor ce năcăjescu.

Delet

Căile Sionului plîngu, pentru că nu-s cei ce 5
veniia la praznic. Toate porțile ei perite sînt,
preoții ei suspină, fecioarele ei duse sînt, și ea
– amărîndu-se întru ea.

Ghe

Făcură-se cei ce năcăjescu pre ea spre căpete- 6
nie și vrăjmașii ei, spre sporitoare, căci Dom-
nul au smerit pre ea preste mulțimea păgînă-
tăților ei; pruncii ei mers-au întru robie înain-
tea feații celui ce năcăjaște.

Vaf

Și să rădică de la fata Sionului toată podoaba 7
ei; făcură-să boiarii ei ca berbecii carii nu află
pășune și mergea cu neputință spre fața celui
ce goneaște.

Zain

Îș aduse aminte Ierusalimul de zilele smeririi 8
ei și ale împingerilor ei, toate pohtele ei, cîte
era den zilele de-nceput, căzînd norodul ei în mî-
nile celui ce năcăjaște; și nu e cine să-i ajute ei;
văzînd vrăjmașii ei, rîseră spre înstreinarea ei.

Fe

Greșală greși Ierusalimul, pentru aceea spre 9
clătire să făcu. Toți cei ce măriia pre ea sme-
riră pre dînsa, pentru că văzură rușinarea ei.
Și încă ea suspinînd și să întoarse în trudă.

Țadi

Necurăția ei – înaintea porților ei; nu ș-au adus 10
aminte de ceale de apoi ale ei. Pogorît-au ceale
prea înălțate, nu iaste cine să mîngîie pre ea.

„Vezi, Doamne, smerenia mea, căci să mări
vrăjmașul!“

Iod

- 11 Mîna lui întinse cel ce năcăjaște preste toate
pohtele ei, pentru că văzu limbi întrînd la
sfințirea ei, care ai poruncit: „Să nu între eale
la adunarea ta!“

Caf

- 12 Tot norodul ei preasuspînînd, căutînd pîine,
deaderă pohtele ei spre mîncare, ca să în-
toarcă suflet. Vezi, Doamne, și priveaște, căci
să făcu necinstită!

Lamed

- 13 Toți cei ce mergu, spre voi, pre lîngă cale,
întoarceți-vă și vedeți de iaste dureare ca du-
rearea mea carea s-au făcut! Răspunzînd
întu mine, smeritu-m-au Domnul întu
urgia mîniei Lui.

Mem

- 14 Dentru înălțimea Lui trimis-au foc, în oasele
meale îl pogorî pre el. Întinse mreață picioa-
relor mele, întorșu-mă îndărăt, deade-mă
Domnul perit, toată ziua cu dureare.

Nun

- 15 Să priveghe spre necurățiile mele. În mînile
meale să încleștară, suiră-se preste cerbicea
mea. Slăbi vîrtutea mea, căci deade Domnul
în mîna mea durori, nu voiu putea să stau.

Sameh

- 16 Rădică pre toți cei tari ai miei Domnul den
mijlocul meu, chemă asupra mea vreamă ca
să zdrobească pre cei aleși ai miei. Călcă
Domnul teascu fecioarei, featei Iudii; pre
aceștea eu plîng.

Ain

- 17 Ochiul meu pogorî apă, căci Să depărtă de
cătră mine Cela ce mă mîngîie pre mine, Cel
ce întoarce sufletul meu. Făcutu-s-au fiii miei
stinși, căci să întări vrăjmașul.

Fe

- 18 Întinse Sion mîna ei, nu iaste cine să o mîngîie
pre ea! Poruncit-au Domnul lui Iacov, că
împrejurul lui vor fi cei ce-l năcăjesc pre el.
Făcutu-s-au Ierusalimul ca ceaea ce are pre
sine în mijlocul lor.

Țadi

- 19 Dirept iaste Domnul și gura Lui am amărît.
Auziți dară toate noroadele și vedeți durearea
mea! Fecioarele mele și tinerii miei mear-
seră întu robie.

Cof

- 20 (Pentru) că am chemat pre ibovnicii miei, și ei
m-au prelestit; preoții miei și bătrînii miei în
cetate să sfinșiră, căci cerșură mîncare lor
pentru ca să întoarcă sufletele lor, și n-au
aflat.

Reș

- 21 Vezi, Doamne, că mă năcăjesc! Pîntecel meu
să turbură și inema mea să întoarse întu
mine, căci amărînd am amărît. Den afară

m-au făcut fără fii sabia, ca moartea în casă.

Șin

Auziți dară că suspin eu, nu iaste cine să mă
mîngîie pre mine. Toți vrăjmașii miei au auzit
răutățile mele și s-au bucurat, căci Tu ai
făcut. Aduseși zi, numiș vreamă; făcură-se
mie, vai! vai!

Taf

Să între toată răutatea lor înaintea feații Tale,
și-i greșaste pre ei în ce chip au făcut greșale
pentru toate păcatele mele; căci multe-s sus-
pinele mele și inema mea să mîhneaște.

C A P I I

Alef

 um întunecă cu urgia Lui Domnul
pre fata Sionul! Aruncă den ceriu la
pămînt mărirea lui Israil și nu-ș
aduse aminte de cel de supt picioa-
rele Lui în ziua urgiei Lui.

Bet

Prăpădi Domnul, nescumpindu-Se de toate
ceale frumoase ale lui Iacov, surpă cu mînia
Lui țăriile featei Iudii; au lipit la pămînt,
spurcă împărăția ei și pre domnul ei.

Ghimel

Frînse cu urgia mîniei Lui tot cornul lui Israil, în-
toarse îndărăt direapta Lui de cătră fața vrăjma-
șului; și ațîță întu Iacov ca focul văpaia, și mîncă
de tot ale ei toate ceale demprejur.

Dalet

Întinse arcul Lui ca un vrăjmaș, întări
direapta Lui ca un nepriatin și omorî toate
poftele ochilor miei în cortul featei Sionului,
vărsă ca niște foc mînia Lui.

Ghe

Făcutu-S-au Domnul ca un vrăjmaș, prăpădi
pre Israil, prăpădi toate băștile lui, strică
țăriile lui și înmulți featei Iudii, smerită și prea
smerită.

Vaf

Și întinse ca o vie sălașul lui, strică sărbătoarea
lui, uită Domnul ceale ce au făcut în Sion prazne-
cului și sîmbetei și întărită cu pornirea mîniei Lui
pre împărat și preot și boiar.

Zain

Împinse Domnul jîrtăvnicul Lui, scutură svin-
țenia Lui, sfărîmă cu mîna vrăjmașului zidul
băștilor ei, glas deaderă de războiu în Casa
Domnului ca în ziua sărbătorii.

Ghet

Gîndi Domnul a strica zidul feații Sion,
întinse măsură, nu întoarse mîna Lui de la
călcare-de-tot; și plînse cea denaintea zidului,
și zidul tot deodată slăbi.

Tet

Înfipsără-să la pămînt porțile ei, pierdu 9

și zdrobi zăvoarele ei. Pre împăratul ei, pre boiarinul ei – întru limbi. Nu iaste leage, și proroc n-au văzut vedea de la Domnul.

Iod

- 10 Șezut-au la pământ, tăcut-au bătrînii featii Sionului, pusără țărînă preste capul lor, încinsără-să cu saci; pogorîră la pământ căpetenii fecioare în Ierusalim.

Caf

- 11 Sfirșiră-să cu lacrămile ochii miei, turbură-se inima mea, răvârsă-se la pământ mărirea mea asupra zdrobirii featii norodului meu, cînd muriia pruncu și sugătoriu în ulițele cetății.

Lamed

- 12 Maicelor lor am zis: „Unde iaste grîu și vin?“, cînd leșina ei ca niște răniți în ulițele cetății, vărîndu-se sufletele lor în sînul maicii lor.

Mem

- 13 Ce voiu mărturisi ție sau ce voiu asămăna ție, fată Ierusalim? Cine te va mîntui sau cine te va mîngîia, fecioară fată Sion? Căci să mări paharul zdrobirei tale! Cine te va vindeca?

Nun

- 14 Prorocii tăi au văzut ție deșărtări și nebulie, și n-au descoperit asupra strîmbătății tale, ca să întoarcă robia ta; și au văzut ție luări deșarte și scoateri-afară.

Sameh

- 15 Plesnit-au asupra ta mînile toți ceia ce merg pre cale, șuierară și clătiră capul lor asupra featei Ierusalimului: „De iaste aceasta cetatea – grăi-vor –, cununa mării, veselia a tot pământul?“

Ain

- 16 Deșchiseră asupra ta gura lor toți vrăjmașii tăi, șuierară și scrișniră dinții și ziseră: „Să o înghițim pre ea; însă aceasta e ziua carea așteptam, aflat-am pre ea, văzutu-o-am“.

Fe

- 17 Făcut-au Domnul ceale ce au gîndit, săvîrși graiul Lui care au poruncit den zilele de-nceput; surpă și nu Se milostivi, și veseli asupra ta pre vrăjmași, înălță cornul celor ce te necăjesc.

Tadi

- 18 Strigă inima lor cătră Domnul: „Zidurile Sionului să pogoare lacrimi ca piraiele, ziua și noaptea!“ Și-ț dă trezvie ție, nici să tacă lumina ochilor tăi.

Cof

- 19 Scoală-te, bucură-te noaptea la începăturile strejii tale, varsă ca apa inima ta pre denaintea featei Domnului, rîdică cătră El mînile tale pentru sufletele pruncilor tăi celor ce leașină de foame de-nceputul tuturor ieșirilor.

Reș

Vezi, Doamne, și priveaște la cine ai prăpădit așa! Au mîncă-vor muierile roada pîntecelor lor? Periciune făcu bucătariul! Omori-se-vor pruncii cei ce sug fiță? Au ucide-vei întru sfințenia Domnului preot și proroc?

Sin

Adormiră la ieșire copilaș și bătrîn. Fecioa- 21 rele meale și tinerii miei mearseră în robie. Cu sabie și cu foamete ai ucis, în ziua urgiei Tale fiert-ai și nu Te-ai scumpit.

Taf

Chemat-au ziua sărbătorii nemernicii mele 22 de premprejur; și nu fură în ziua urgiei Domnului mîntuit și rămas, în ce chip am biruit și am înmulțit pre vrăjmașii miei toți.

CAP III

Alef

u – bărbat văzînd sărăcia cu toiagul 1 mîniei Lui asupra mea.

Luatu-m-au și m-au dus la întunecare 2 și nu la lumină,

Însă întru mine întoarse mîna Lui toată ziua. 3

Bet

Vechit-au trupul meu și piala mea, oasele 4 meale le-au zdrobit.

Zidi asupra-mi, și încungiuură capul meu, și 5 osteniră întru ceale întunecoase.

Șezutu-m-au în morții cei de veac. 6

Ghimel

Zidi asupra-mi și nu voiu ieși, îngreue arama 7 mea. Și voiu striga și voiu chiui; astupat-au 8 ruga mea.

Zidit-au de iznoavă căile meale, 9 astupatu-le-au, cărările meale au turburat.

Dalet

Urs pîndind îmi iaste Acesta mie, ca leul întru 10 ascuns. Goni pre cel depărtat și mă încetă, 11 puse-mă stînsă.

Întinse arcu Lui și mă 12 stîlpi ca proșca la săgeată.

Ghe

Băgă în rănichii miei tulbele Lui. Făcu- 13/14 tu-m-am cuvînt la tot norodul meu, cîntare lor toată ziua.

Săturatu-m-au de amără- 15 ciune, îmbătutu-m-au de hiare.

Vaf

Și scoase cu număr dinții miei, mă hrăni cu 16 cenușă. Și depărtă de la pace sufletul meu, 17 uitaiu ceale bune.

Și zis: „Peri putearea 18 mea și nădeajdea de la Domnul“.

Zain

Adușu-mi aminte de sărăcia mea și de goana 19 amărăciunii mele și a hierii. Cu pomenire 20 voiu pomeni și va buiugui asupra mea sufletul meu.

Pre aceasta voiu pune la inima mea, 21 pentru aceea voiu răbda.

Ghet

Milele Domnului, căci nu m-au părăsit pre 22 mine, căci nu s-au săvîrșit milosîrziile Lui!

- 23 Lunile spre dimeneți, miluiaște Doamne, căci
ne-am concenit; căci s-au concenit îndurările
Lui deșarte întru dimeneți; multă e credința
24 Ta. „Partea mea e Domnul – și zise sufletul
mieu – pentru aceeaa voiu îngădui Lui“.

Tet

- 25 Bun iaste Domnul celor ce îngăduiesc pre El,
26 sufletul carele va cerca pre El. Bine e, și va
îngădui, și va odihni la mîntuirea lui Dumne-
27 zău. Bine e omului, cînd va rădica jugul den
tinereatele lui.

Iod

- 28 Șădea-va singur și va tăcea, căci au rădicat
29 asupra lui. Da-ș-va falca celui ce loveaște
pre el, sătura-se-va de ocări.

Caf

- 30 Căci în veac nu Se va depărta Domnul;
31 Căci Cel ce au smerit milostivi-Se-va după
32 mulțimea milii Lui. Și nu răspunse de la
inima Lui și smeri pre fiii omului.

Lamed

- 33 A smeri supt picioarele Lui pre toți legații
pămîntului,
34 A abate leagea omului pre denaintea feații
35 Celui Înalt, A osîndi pre om cînd să judecă
el, Domnul n-au zis.

Mem

- 36 Cine au zis așa și s-au făcut? Domnul n-au
37 poruncit; Den rostul Celui Înalt nu vor ieși
38 ceale reale și bunele? Au cîrti-va omul
trăind, omul pentru păcatul lui?

Nun

- 39 Cercetatu-s-au calea noastră și s-au cercat și
40 ne vom întoarce pînă la Domnul. Să luom
inimile noastre în mîinile noastre la ceriu:
41 „Greșit-am, păgînit-am, și n-ai curățit!“

Sameh

- 42 Acoperit-ai cu mînie și ne-ai gonit pre noi,
43 omorîtu-ne-ai și nu Te-ai milostivit. Aco-
perit-ai cu nor spre Tine pentru rugăciune;
44 A clipi eu și a ne depărta ai pus pre noi în mij-
locul năroadelor.

Ain

- 45 Deșchis-au asupra noastră gura lor toți vrăj-
46 mașii noștri. Frică și spaimă s-au făcut
47 noao, rădicare și surpare. Slobozirile ape-
lor – înaintea ochilor miei, preste zdrobitura
featei nărodului meu.

Fe

- 48 Ochiul meu să sorbi și nu voiu tăcea, ca să nu
49 fie trezvire, Pînă unde va pleca și va vedea
50 Domnul den ceriu. Ochiul meu va tînji
asupra sufletului meu decît toate featele cetății.

Tadi

- 51 Vinînd, mă vînară ca pre o pasăre toți vrăjma-
52 șii miei, în dar; Omorît-au în groapă viața
mea și puseră piatră preste mine.

- Să vărsă apă preste capul meu; ziș: „Lepă- 53
daiu-mă“.

Cof

- Chemat-am numele Tău, Doamne, den 54
groapa cea prea adîncă. Glasul meu ai 55
ascultat; să nu ascunzi urechile Tale la ruga
mea. La ajutoriul meu apropiatu-Te-ai în 56
ziua carea am chemat pre Tine. Zisu-mi-ai:
„Nu te teame!“

Reș

- Judecat-ai, Doamne, toate judecățile sufletu- 57
lui meu, mîntuit-ai viața mea. Văzut-ai, 58
Doamne, turburările mele, judecat-ai jude-
cata mea. Văzut-ai toată izbînda lor și toate 59
gîndurile întru mine.

Șin

- Auzit-ai ocara lor, toate gîndurile lor asupra 60
mea, Buzele celor ce să rădică asupra mea și 61
cugetele lor asupra mea toată ziua, Șădearea 62
lor și scularea lor. Priveaște asupra ochilor lor.

Taf

- Răsplăti-vei lor răsplătire, Doamne, după fapte- 63
le mîinilor lor, Da-vei lor scuteala inimii mea- 64
le, osteneala. Tu pre ei vei goni cu urgie și vei 65
topi pre ei dedesuptul ceriului, Doamne!

CAP IV

Alef

- um să va negri aurul? Premeni-să-va 1
argintul cel bun? Răvârsară-se pietrile
sfinte preste începăturile a toate ieșirile.

Bet

- Fiii Sionului cei cinstiți, cei rădicați cu aurul, 2
cum să socotiră întru vase de lut ce sînt fapte
de mîinile olariului?

Ghimel

- Și bălauri dezbrăcară fițe, aplecară puii lor; 3
featele nărodului meu – spre nevindecare, ca
pasărea în pustiu.

Dalet

- Lipitu-s-au limba sugariului de gîtlejul lui cu 4
seate; pruncii au cerșut pîine, cine să le frîngă
nu iaste la ei.

Ghe

- Cei ce mănîncă desfătăciunile s-au stins la 5
ieșiri, cei ce să apleacă preste făși îmbră-
cară-se cu gunoiu.

Vaf

- Și să mări fărădeleagea featii norodului meu 6
mai mult decît fărădeleagea Sodomului celui sur-
pat ca o sîrguială, și n-au durut întru ea mîinile.

Zain

- Curățitu-s-au cei sfințiți ai ei mai mult decît 7
omătul, luminară mai mult decît laptele,
încegară-să mai mult decît piatra zamfirului
smulgerea lor.

Ghet

- Întunecă-să mai mult decît spuza chipul 8

lor, nu s-au cunoscut întru ieșiri; închegatu-s-au
pialea lor preste oasele lor, uscatu-s-au,
făcutu-s-au ca un lemn.

Tet

9 Mai buni era răniții cei de sabie, decât cei
răniți de foamete: mearsără împunși de la
roadele țarinilor.

Iod

10 Mînile muierilor celor neîndurătoare fiarsără
copiii lor; fură spre mîncare lor întru surpa-
rea feții norodului mieu.

Caf

11 Săvîrși Domnul mînia Lui, răvărsă mînia
urgiei Lui și aprinsă foc în Sion, și mîncă de
tot temeaietele ei.

Lamed

12 N-au crezut împărații pămîntului, toți cei ce
lăcuiescu lumea, că va intra vrăjmași și năcăji-
tori pren porțile Ierusalimului,

Mim

13 Den păcatele prorocilor ei, den strîmbătățile
preoților ei celor ce varsă sînge drept în mij-
locul ei.

Nun

14 Clătiră-să previghetorii ei întru ieșiri, pîngă-
ritu-s-au cu sînge; neputînd ei atîns-au
îmbrăcămintele lor.

Sameh

15 „Feriți-vă de la ceale necurate“ – chemați pre
ei –, „feriți-vă, feriți-vă, nu vă atingeți, căci
s-au așîțat și încă s-au clintit“. Ziceți întru
limbi, (căci) nu vor mai adaoge a nemernici.

Ain

16 Fața Domnului e partea lor; nu va adaoge a
privi cătră ei. Fața preoților n-au luat, proro-
cii n-au miluit.

Fe

17 Încă fiind noi, să sfîrșiră ochii noștri laaju-
toriu nostru în deșert! Privind noi, am privit
la limbă ce nu mîntuiaște.

Țadi

18 Vînat-am pre cei mai mici ai noștri, ca să nu
meargă în ulițele noastre. Apropiatu-s-au
vreamea noastră, plinitu-s-au zilele noastre,
sosit-au săvîrșitul nostru.

Caf

19 Sprinteni să făcură cei ce gonia pre noi mai
mult decât vulturii ceriului; preste munți s-au
așîțat, în pustiu au pîndit pre noi.

Reș

20 Duhul obrazului nostru, Domnul cel unsu, să
prinse întru stricăciunile noastre, căruia am
zis: „În umbra Lui vom trăi întru limbi“.

Șin

21 Bucură-te și te veselește, fata Idumeii, ceaea ce
lăcuiești pre pămînt; încă și preste tine va trece
păharul Domnului, îmbăta-te-vei și vei vărșa.

Taf

Sfîrșitu-s-au fărădelegea ta, fată Sion; nu va
adaoge încă a te (mai) înstreina; socoti fără-
delegile tale, fată Sion, au descoperit preste
necurățiile tale.

C A P V

Ruga Ieremieii prorocul

Rdu-Ți aminte, Doamne, căci s-au
făcut noao! Priveaște și vezi
ocara noastră! Moștenirea noas-
tră mutatu-s-au la striini, casele noas-
tre la striini. Sărăimani ne-am făcut,
nu iaste tată, maicele noastre – ca văduvele.
Apa noastră cu argint am băut, leamnele
noastre pre schimbare au venit. Preste
cerbicea noastră ne-am gonit, ostenit-am, nu
ne-am odihnit. Eghipetul deade mîna, la
Assur – spre săturarea lor. Părinții noștri
au greșit și nu sînt, noi fărădelegile lor am
suferit. Robi ne-au stăpînit pre noi, mîntuit
nu iaste den mînile lor. Cu sufletele
noastre vom aduce pîinea noastră de cătră
fața sabiei pustiuului. Pialea noastră ca un
cuptoriu să afumă, zmulșără-să de cătră fața
viforălor foameții. Pre muieri în Sion au
smerit, pre fecioare – în cetățile Iudii.
Boiari în mînile lor s-au spînzurat, bătrînii nu
s-au cinstit. Cei aleș plîngere au luat, și
tinerii cu lemnu slăbiră. Și bătrînii de la
poartă s-au părăsit, cei aleși de cîntările lor au
încetat. Strică-se bucuria inimii noastre,
întoarsă-să spre plîngere jocul nostru. Că-
zut-au cununa capului nostru și vai noao, căci
am greșit. Pentru aceasta s-au făcut durea-
re, duioasă e inima noastră; pentru aceasta s-au
întunecat ochii noștri, Preste măgura Sionu-
lui, căci s-au stîns, vulpi au trecut prenr-însa.
Și Tu, Doamne, în veac vei lăcui, scaunul Tău
spre rudă și rudă. Pentru căci în sfîrșit vei uita
pre noi, părăsi-vei pre noi spre îndelungare de
zile? Întoarce pre noi, Doamne, cătră
Tine și ne vom întoarce; și înnoiaște
zilele noastre ca și mainte! Căci
lepădînd, ne-ai lepădat pre
noi, urgisitu-Te-ai
preste noi foarte.

